

Tractatens Indhold, og jeg maa for mit Bedkommende ansee det som en meget billig Forbring, naar Ministeriet forelægger os et Forslag, saaledes som her er Tilfældet, ikke til Behandling eller Drostelse, men til ubetinget Antagelse, saa forekommer det idetmindste mig, at simpel Retfærdighed fordrer, at et saadant Forslag ogsaa maa være saaledes, at Ministeriet selv troster sig til med Glæde at bære Ansvar for Følgerne af et saadant Forslag (Hør!), og jeg har for mit Bedkommende ikke lagt anden Fortolkning i min Underskrift paa dette Forslag, end at det skulde overdrages til Ministeriet at fortolke Londonerprotocollen, som det troer at kunne forsvare med Hensyn til vort Fædreland i den Henseende, og jeg kan derfor ikke tiltræde den Mening, som igaar blev udtalt af den ærede Landssthingsmand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Orsted), nemlig, at man gjorde Ministeriet Uret, naar man forlangte, at det skulde bære Ansvar for de Domme, som i Fremtiden ville blive en Folge af Fortolkningen af Londonertractaten. — Og jeg kan derfor heller ikke, naar jeg saaledes har været med at stille dette Forslag, tage den Fortolkning til Indtægt, som den ærede Premierminister ved samme Leilighed udtalte, nemlig at Enhver, som stemte for dette Forslag, maatte gøre sig det klart, at de ikke stemte for den Deel af det kongelige Budskab, som angaaer Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge, hvilken Fortolkning ogsaa strax efter blev tiltraadt af den ærede Landssthingsmand for Kjøbenhavns 5te Landssthingskreds (Orsted), idet han udtalte, at naar man saaledes gav Ministeriet Budskabet, overensstemmende med dette Forslag, saa vilde Følgen blive, at det ordnede Arvesølg, i Genhold til det kongelige Budskab, og saa vilde Forholdet efter hans Mening blive det samme. Derill tillader jeg mig at svare nei; saaledes som Sagen idetmindste stiller sig for mig; saa bliver Forholdet ingenlunde det samme; thi efter dette Forslag, saa slay vi frie for at påtage os noget Ansvar for det, som ikke ligger i Tractaten, eller påtage os noget Ansvar for det, som Ministeriet, eller muligt en Majoritet i Ministeriet, uden Nødvendighed har sat ind i Budskabet som det Nyttige og Ljnelige for Landet, og de, som ere

af den Mening, at Ophævelsen af Kongeloven ikke er det Heldigste, eller at dette Spørgsmaal helst maatte været holdt tilbage, vi slay paa den Maade frie for at fortolke Tractaten, hvilket ogsaa forekommer mig nærmere er Ministeriets Pligt, end det er Thingets, at give Tractaten dens rette Fortolkning, og tillige opnaaer man, at det ogsaa kom til at staae klart for Alle, at vi ikke ved dette Forslag have modsat os et eneste Bogstav af, hvad som virkelig ligger i Tractaten, og saaledes mener jeg, at Forholdet saaledes ikke blev det samme, og Ministeriet kan jo heller ikke medrette undslaae sig for at bære Ansvar for det, som efter dets Mening er Landet saa tjenligt. Og, naar jeg ved Sagens 3die Læsning ikke havde underskrevet det samme Forslag, og heller ikke stemte for eller imod det, men afholdt mig fra at stemme, da var det en ligefrem Consequents af min hele nuværende og tidligere Stilling i denne Sag, ligesom det ogsaa er i Overensstemmelse med de Udtalelser, jeg tidligere har tilladt mig om dette vigtige Spørgsmaal, idet jeg villig indrømmer, at det er med en vis Uvillie, at jeg gaaer ind paa dette Punkt af Budskabet, som angaaer Arvesølgens Ophævelse; jeg er langt fra ikke saaledes stillet i denne Sag, som den ærede Folkethingsmand for Kjøbenhavns Amts 5te Kreds (B. Christensen), at jeg anseer den ubetingede Ophævelse af Kongelovens Arvesølge for noget temmeligt Ueggyldigt eller noget mindre Væsentligt; jeg troer i denne Henseende, saaledes staaer Sagen idetmindste for mig, at begge Meninger ere vel berettigede, og det har derfor virkelig gjort mig ondt her i Salen at høre, at, saasnart der fra en vis Side ytrede Frygt for Følgerne af Kongelovens Ophævelse eller for Holdbarheden af Tractaterne i Fremtiden, at det da strax fra den anden Side er bleven opståen med en Letthed og tildeels Latter, som om man ganske havde glemt, hvorledes Forholdene vare i Aaret 1848, og som om man nu ganske havde glemt, hvor lidet Tractaten af 1720 da havde at betyde (Hør! Hør!). Jeg har længe fra ikke kunnet tage mig denne Sag saa let, skøndt jeg betragter mig som ligesaa stor og varm en Ven af Grundloven.